

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Dorin Trestianu în numele părților vătămate Frumusache Simion și Postica Ghenadie, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 25 iunie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2020, în privința inculpatului

Efros Vitalie XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 20.02.2019 – 25.06.2019,
instanța de apel: 26.07.2019 – 11.02.2020,
instanța de recurs: 18.05.2020 – 01.07.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 25 iunie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Efros Vitalie a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul lui Frumusache S. prejudiciul moral în mărime de 10.000 lei, cheltuielile de asistență juridică – 10.000 lei, cheltuielile de transport ale reprezentantului – 1300 lei, cheltuielile de transport și de păstrare la parcare autorizată – 2940 lei, și în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 756 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 08 octombrie 2018, aproximativ ora 07.40, inculpatul Efros V., aflându-se în traficul rutier, deplasându-se la volanul automobilului „Mercedes-Sprinter”, n.î. XXXXXX, pe traseul R-25 Bucovăț-Nisporeni, km 18, în direcția Nisporeni, ajungând în apropierea s. Ciorești, fiind treaz,

deținând permis de conducere, acționând intenționat, a ignorat prevederile art. 45 alin. (1) lit. a), b) și d) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13.05.2009, potrivit cărora, conducătorul mijlocului de transport trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră, precum și prevederile art. 45 alin. (2) potrivit cărora, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, urmare a cărui fapt, a pierdut controlul mijlocului de transport și a ieșit de pe banda sa de deplasare, pe contrasens. În consecință, s-a tamponat frontal cu alt mijloc de transport „WV Golf”, n.î. XXX, la volanul căruia se afla Frumusache S., care se deplasa regulamentar spre direcția Bucovăț și care îl avea în calitate de pasager pe bancheta din față pe Postica G. În urma coliziunii dintre cele două autovehicule, conducătorului auto Frumusache S. i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201824D0128 din 20.11.2018, politraumatism exprimat prin fractura rotulei drepte, fractura prin smulgere a tuberozității calcaniene, fractura osului cuboid, fractura diafizei distale, oaselor metacarpiene II-III-IV picior stâng, excoriații multiple pe picioare, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare medie, iar pasagerului Postica G. i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201824D0109 din 08.10.2018, fractura în 1/3 medie a sternului, fără deplasarea fragmentelor, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare medie și sunt în legătură causală directă cu accidentul rutier.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, declarând că i-a achitat lui Frumusache S. prejudiciul în sumă de 21.300 lei, polița de asigurare și medicul.

Dat fiind că probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului, acțiunile acestuia urmează a fi încadrate în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina și s-a căit sincer, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă cu aplicarea amenzii, în condițiile beneficierii de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fără privarea de dreptul de conduce mijloace de transport ori, norma de drept prevede expres că pedeapsa complementară se aplică doar în cazul numirii pedepsei principale sub formă de închisoare.

Totodată, instanța a statuat că partea vătămată Frumusache V. a solicitat încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în mărime de 200.000 lei, cheltuielile de asistență juridică – 10.000 lei, cheltuielile de transport pentru

reprezentant – 1300 lei, cheltuielile de transport și de păstrare la parcare autorizată – 2940 lei, în total suma de 214.240 lei.

Conform art. 1398 alin. (1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune, iar potrivit art. 1423 alin. (1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului și de măsura în care această compensație poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Astfel, urmează a fi admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Frumusache S. în partea încasării prejudiciului moral, fiind stabilit că acestuia îndubitabil i-au fost cauzate suferințe fizice și psihice, care i-au pus viața în pericol, iar suma de 10.000 lei este una compensatorie și proporțională celor suferite, urmând să-i aducă o satisfacție echitabilă.

Totodată, acțiunea civilă în cadrul procesului penal se soluționează după regulile stabilite în Codul de procedură civilă. Astfel, conform art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Prin urmare, în beneficiul părții vătămate urmează a fi încasate cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10.000 lei, cheltuielile de transport ale reprezentantului – 1300 lei, cheltuielile de transport și de păstrare la parcare autorizată – 2940 lei, în total în sumă de 24.240 lei.

3. Procurorul în Procuratura raionului Nisporeni, Teodor Diaconu, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru o perioadă de probațiune de 2 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de partea vătămată.

Apelantul a invocat că instanța de fond a aplicat eronat legea la stabilirea pedepsei cu amendă inculpatului, ignorând faptul că scopul pedepsei primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea inculpaților, cât și a altor persoane.

Instanța de fond, în detrimentul părții vătămate, a admis parțial acțiunea civilă, încasând 24.240 lei din acțiunea civilă de 200.000 lei, totodată, stabilindu-i inculpatului pedeapsa cu amendă.

Ori, pedeapsa stabilită inculpatului este neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

3.1. Părțile vătămate Frumusache S. și Postica G., la fel, au declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport și încasarea din contul acestuia a prejudiciului moral în mărime de 200.000 lei în beneficiul lui Frumusache S.

Apelanții au indicat că prima instanță nu a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, refuzul inculpatului de a repara integral prejudiciul cauzat,

comportamentul acestuia în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, precum și personalitatea lui, pronunțând o hotărâre neîntemeiată.

Totodată, inculpatul nu a întreprins măsuri pentru atenuarea urmărilor cauzate de infracțiune, încercând să acorde careva ajutor victimei pe deplin sau familiei acestuia, manifestând un compartiment indiferent, fapt ce denotă că pedeapsa aplicată acestuia nu este proporțională cu circumstanțele cauzei în partea aplicării unei pedepse prea blânde.

De fapt, cuantumul solicitat nici cum nu poate să satisfacă în totalitate suferințele fizice sau să restabilească situația anterioară, însă acesta reprezintă, în principiu, o remunerație care ar putea să echivaleze simbolic suferințele cauzate părții civile, manifestate prin suferințe fizice și psihice ce au survenit în urma accidentului rutier prin vătămarea corporală a ultimului.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2020, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond la stabilirea pedepsei, corect a aplicat prevederile legale ale art. 7, 75 Cod penal, ținând cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina și s-a căit de cele săvârșite, anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind – recunoașterea vinovăției și comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, întemeiat stabilindu-i pedeapsa cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, pedeapsă ce va asigura atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului, având în vedere că acesta a încălcat regulile de securitate a circulației rutiere care au precedat producerea urmărilor prejudiciabile.

Ori, soluția instanței de fond va duce la atingerea scopului de corectare și reeducare a inculpatului, aplicarea unei astfel de pedepse fiind în măsură să ducă la conștientizarea de către acesta a faptelor comise, cu tragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, integritatea corporală și sănătatea persoanelor.

Totodată, scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, pedeapsa nu trebuie privită ca prețul pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Potrivit art. 1398 alin. (1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune, iar conform art. 1423 alin.(1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului și de măsura în care această compensație poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Astfel, cererea părților vătămate este neîntemeiată în partea privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 200.000 lei, cuantumul fiind exagerat.

Deci, instanța de fond corect a admis acțiunea civilă parțial, încasând de la inculpat prejudiciul moral în mărime de 10.000 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10.000 lei, cheltuielile de transport pentru reprezentant - 1300 lei și cheltuielile de transport și de păstrare la parcare autorizată în sumă de 2940 lei, în total suma de 24.240 lei, sumă echitabilă pentru recuperarea prejudiciului moral, pentru suferințele fizice și psihice suportate de partea vătămată, urmând a fi respinse în rest pretențiile, ca nefondate.

5. Avocatul Dorin Trestianu a declarat recurs ordinar, în numele părților vătămate Frumusache Simion și Postica Ghenadie, în care solicită casarea deciziei instanței de apel *cu admiterea apelului declarat de părțile vătămate așa cum este formulat.*

Recurentul a invocat că instanțele de fond și de apel nu au ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de refuzul inculpatului de a repara integral prejudiciul cauzat, comportamentul acestuia în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând o hotărâre neîntemeiată.

Totodată, inculpatul nu a întreprins măsuri pentru atenuarea urmărilor cauzate de infracțiune, neîncercând să acorde ajutor victimei sau familiei acestuia, manifestând un comportament indiferent, fapt ce denotă că pedeapsa aplicată acestuia nu este proporțională cu circumstanțele cauzei în partea aplicării unei pedepse prea blânde.

De fapt, cuantumul solicitat nici cum nu poate să satisfacă în totalitate suferințele fizice sau să restabilească situația anterioară, însă acesta reprezintă, în principiu, o remunerație care ar putea să echivaleze simbolic suferințele cauzate părții civile, manifestate prin suferințe fizice și psihice ce au survenit în urma accidentului rutier prin vătămarea corporală a ultimului.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea

eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect, se reține că recursul avocatului este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor și erorile de drept că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă aceasta, solicitarea: „*cu admiterea apelului declarat de părțile vătămate așa cum este formulat*”, nu este prevăzută în art. 435 Cod de procedură penală ca o decizie pentru instanța de recurs.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect luând în considerare că acesta a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, dar este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale, a recunoscut integral

vina și s-a căit sincer de cele comise, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cât și prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, instanțele just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea compensației pentru prejudiciul moral cauzat părților vătămate, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect ținând cont de prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 1423 Cod civil, conform căror odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. ***Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată*** în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, și de măsura în

care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. ***Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată***, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul părților vătămate, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Dorin Trestianu în numele părților vătămate Frumusache Simion și Postica Ghenadie, împotriva sentinței Judecătoriai Ungheni din 25 iunie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2020, în privința inculpatului Efros Vitalie XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 31 iulie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun